

Warszawa, dnia 5 października 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1532/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

Protokolant: protokolant sądowy stażysta Anna Tarasiuk, p.o. protokolant sądowy Zuzanna Poźniak

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 24 września 2018 r.

sprawy B. M., córki J. i L., ur. (...) w Z.

oskarżonej o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

M. B., syna S. i Ł., ur. (...) w M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 3 października 2017 r. sygn. akt IV K 64/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonej B. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na nią przypadającej;
3. zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na niego przypadającej;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę 516,60 zł obejmującą koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. B. z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

VI Ka 1532/17

UZASADNIENIE

Uzasadnienie wyroku sporządzono co do oskarżonej B. M. zgodnie z jej wnioskiem.

B. M. została oskarżona o to, że:

I. W roku 2011 w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1089,07 zł brutto z tytułu przyznawanego dofinansowania do wypoczynku po uprzednim złożeniu wniosku o dofinansowanie za pobyt sanatoryjny C. dla dziecka – A. M. (1) mającego się odbyć w okresie od 15.09.2011 r. do 29.09.2011 r. i przedłożeniu faktury VAT nr (...) z dnia 17.10.2011

r. wystawionej przez Biuro (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), wprowadzając w błąd pracowników (...) S.A. co do faktycznego wyjazdu do Sanatorium, tj. o czyn z art. 286 k.k.;

II. W dniu 3 sierpnia 2012 roku w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2352,00 zł z tytułu przyznawanego dofinansowania do wypoczynku po uprzednim złożeniu wniosku o dofinansowanie do wczasów zorganizowanych (...) dla siebie i córki A. M. (1) mających się odbyć w dniach 02.07.2012 roku 1607.2012 roku i przedłożeniu faktury VAT nr (...) z dnia 30.07.2012 wystawionej przez Biuro (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), wprowadzając w błąd pracowników (...) S.A. co do faktycznego wyjazdu na wczasy zorganizowane, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

III. w sierpniu 2012 roku w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomogła A. M. (2) doprowadzić (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2396,80 zł z tytułu przyznanego dofinansowania do wypoczynku, w ten sposób że dostarczyła jej fakturę VAT nr (...) z dnia 30.07.2012 na kwotę 4.944,00 zł brutto wystawioną przez Biuro (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) dotyczącą wczasów zorganizowanych (...) dla A. M. (2), M. M. (1) i córki E. K. mających się odbyć w dniach 01.07.2012 roku – 12.07.2012 roku a następnie faktura ta została przedłożona w (...) S.A. przez A. M. (2), wprowadzając w błąd pracowników (...) S.A. co do faktycznego wyjazdu na czasy zorganizowane, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

IV. w styczniu 2012 roku w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomogła A. M. (2) doprowadzić (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1435,00 zł z tytułu przyznanego dofinansowania do wypoczynku, w ten sposób że dostarczyła jej fakturę VAT nr (...) z dnia 02.01.2012 r. na kwotę 2050,00 zł brutto wystawioną przez Biuro (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) dotyczącą obozu młodzieżowego w V. Włochy dla córki A. M. (2) - E. K. mający się odbyć w dniach 31.01.2012 roku – 22.01.2012 roku a następnie faktura ta została przedłożona w (...) S.A. przez A. M. (2), wprowadzając w błąd pracowników (...) S.A. co do faktycznego wyjazdu na ww obóz, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie uznał B. M. za winną zarzucanych jej czynów i za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał ją, a na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł; za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał ją, a na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł; za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał ją, a na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł i za czyn opisany w pkt IV na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał ją, a na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Za powyższe czyny wymierzył oskarżonej karę łączną 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Sąd zasądził od oskarżonej B. M. na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. kwotę 1089,07 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej czynem z punktu I i kwotę 2352,00 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej czynem z punktu II oraz zasądził od oskarżonej 300 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych w części.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonej B. M., zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku :

- w zakresie czynu opisanego w pkt I i II aktu oskarżenia:

1. art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, poprzez:

- odmowę przyznania waloru wiarygodności zeznaniom oskarżonej w zakresie w jakim nie przyznaje się do winy i twierdzi, że do wyjazdów, na które uzyskała dofinansowanie z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na (...) S.A. nie doszło z uwagi na trwający w owym czasie w małżeństwie oskarżonej konflikt, który objawiał się w fizycznym

i psychicznym znęcaniu się nad oskarżoną przez jej męża A. M. (3), który w czasie, kiedy miało dojść do wyjazdów, pobił oskarżoną, przez co z uwagi na doznane obrażenia nie była w stanie zaopiekować się córką podczas jej pobytu w C. w dniach od 15 do 29 września 2011 roku, oraz wspólnie z nią wyjechać do W. w dniach od 2 do 16 lipca 2012 roku.

- przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka A. M. (3), złożonym na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 roku i uznanie ich za spójne i logiczne, przy jednoczesnym pominięciu przez Sąd, że zarówno treść, jak i forma obciążających oskarżoną zeznań A. M. (3) wskazują na jego głęboki negatywny stosunek do oskarżonej, mający związek z zakończonym postępowaniem rozwodowym oraz toczącym wówczas się postępowaniem o podział majątku wspólnego pomiędzy byłymi małżonkami,

- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych całości zeznań świadka M. A., złożonych na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 roku na okoliczność warunków i zasad przyznawania dofinansowania do wczasów w (...), których prawidłowa ocena, połączona z analizą Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na (...) S.A. prowadzi do wniosku, że oskarżona, składając wniosek o dofinansowanie do wyjazdów w 2011 i 2012 roku spełniła wszystkie warunki legitymowanego uzyskania dofinansowania z ZFŚS oraz że nie miała obowiązku informowania swojego pracodawcy o nieskorzystaniu z dofinansowanego wyjazdu, ani też do zwrotu przyznanego dofinansowania;

- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych treści Regulaminu, którego prawidłowa analiza prowadzi do wniosku, że oskarżona składając wniosek o dofinansowanie do wyjazdów w 2011 i 2012 roku spełniła wszystkie warunki legitymowanego uzyskania dofinansowania z ZFŚS oraz że nie miała obowiązku informowania swojego pracodawcy o nieskorzystaniu z dofinansowanego wyjazdu ani też do zwrotu przyznanego dofinansowania,

a nadto:

- nieuprawnione przyjęcie, że przedłożone przez oskarżoną faktury VAT nr (...) z dnia 17 października 2011 oraz nr (...) z dnia 30 lipca 2012 r. nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń gospodarczych oraz nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku z jakich okoliczności wywodzi powyższe ustalenie, co prowadził do błędnego ustalenia faktycznego, przyjętego za podstawę wydanego wyroku w zakresie rzetelności ww faktur VAT.

W zakresie czynu opisanego w pkt III i IV aktu oskarżenia skarżący dodatkowo zarzucił naruszenie art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie z uwagi na pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań A. T., że zapłaciła oskarżonej za pomoc w uzyskaniu faktury kwotę 500 PLN, które to pieniądze były potrzebne jej do znajomemu na wystawienie faktury, podczas gdy otrzymując dwukrotnie od A. T. kwotę 500 zł, a następnie przekazując tę kwotę osobie z biura podróży nie działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ani takiej korzyści nie osiągnęła.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący i szczegółowy. Zebrane dowody następnie poddał wszechstronnej ocenie i analizie, a na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonej B. M. jak i dokonał prawidłowej subsumcji prawnej jej zachowań.

Za całkowicie niezasadny należało uznać zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k. Według skarżącego zaistniała obraza miała polegać na dowolnej, sprzecznej z zasadą obiektywizmu ocenie materiału dowodowego, w wyniku której Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, iż rzeczywiście wykupowała ona wskazane w zarzutach wycieczki, a nie odbywała ich z przyczyn od siebie niezależnych, zaś takie

zachowanie w kontekście Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i zeznań M. A. nie wypełniało znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut ten jest niezasadny. W niniejszej sprawie nie można dopatrzeć się obrazy art. 4 k.p.k. Przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu karnego o charakterze dyrektywy ogólnej i zarzut jego naruszenia nie może stanowić samodzielnie podstawy środka odwoławczego, o ile odwołujący się nie zarzuci obrazy konkretných przepisów służących jej realizacji. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, by ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu. Sąd Rejonowy badał i uwzględnił wszelkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej. Odbiegająca od oczekiwań skarżącego ocena materiału dowodowego nie świadczy natomiast o naruszeniu zasady obiektywizmu.

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył również normy art. 7 k.p.k. Trzeba podkreślić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób wyczerpujący, dążąc do pełnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Tego rodzaju uchybienia Sąd odwoławczy nie stwierdził. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z prawidłowo przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególných faktów w oderwaniu od pozostałych.

Wskazać należy, iż z uzasadnienia wyroku jasno wynika, iż Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie dotyczącym wykupywania przez nią wycieczek, gdyż stoją one w sprzeczności z wiarygodnymi, logicznymi zeznaniami A. T. (dawniej - M.), która wprost wskazała, iż oskarżona zaproponowała, że pomoże uzyskać jej potwierdzające nieprawdę faktury, wystawiane za nieopłacone, fikcyjne wycieczki, za pomocą których można uzyskać nienależne dofinansowane z Zakładowego Funduszu Świadczeń Pracowniczych. Świadek wskazała również, iż oskarżona poinformowała ją, że sama uzyskiwała już w ten sposób dofinansowania dzięki pomocy znajomego z biura podróży. W toku sprawy nie ujawniły się żadne okoliczności, które rzutowałyby negatywnie na wiarygodność zeznań tego świadka, nie wskazał ich również w swojej apelacji skarżący. Działania A. T. podlegające na uzyskaniu dofinansowania na podstawie faktur poświadczających nieprawdę dostarczonych jej przez oskarżoną były przedmiotem postępowania karnego, w wyniku którego została ona skazana. Nie ma zatem przyczyn, dla których miałaby ona zeznawać nieprawdę w tym zakresie. Sąd Rejonowy wskazał również na nielogiczny charakter niektórych z opisywanych przez oskarżoną okoliczności. Wobec powyższego konkluzja Sądu I instancji, iż w świetle powyższego nie można przyjąć, że oskarżona wykupywała wycieczki z zamiarem ich odbycia, zaś wystawione faktury potwierdzały fakt ich opłacenia jest logiczna i zasadna. Z zeznań A. T. wynika bowiem wprost, iż oskarżona za pomocą osoby trzeciej uzyskiwała faktury VAT, mające dokumentować zakup fikcyjnych wyjazdów, na które oskarżona nie miała od początku zamiaru wyjechania ani też nie płaciła za nie. Zeznania świadka A. T. potwierdziły również zeznania świadka A. M. (3) co do okoliczności istotnych dla sprawy. Nie ma też sprzeczności w dokonanej przez Sąd I instancji ocenie wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadka A. M. (3). Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd Rejonowy nie odmówił oskarżonej wiary co do tego, że w okresie, w którym dochodziło do zarzucanych oskarżonej czynów, między małżonkami M. był konflikt, ale jedynie co do okoliczności, iż był on przyczyną nieskorzystania przez oskarżoną wykupionych i zaplanowanych wycieczek dla niej i dla córki.

Nie można również przychylić do wywodów skarżącego, iż wobec tego, iż zgodnie z Regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i zeznaniami M. A. faktyczne odbycie wyjazdu nie było konieczne do otrzymania dofinansowania z Zakładowego Funduszu Świadczeń, zatem zachowanie oskarżonej nie wypełniło znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż z § 14 i § 18 ust. 7 Regulaminu wynika, iż dofinansowanie dotyczy wyjazdów zakupionych m.in. przez pracownika na podstawie faktury, rachunku lub innego dowodu wpłaty. Wobec

powyższego, by uzyskać tą dopłatę zgodnie z zapisami Regulaminu, należało rzeczywiście zakupić dany wyjazd i zapłacić za niego oraz przedstawić dokument potwierdzający taką transakcję. Także M. A. w swoich zeznaniach potwierdziła, iż faktura musiała być opłacona, żeby można było otrzymać dofinansowanie. Tymczasem, jak na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ustalił Sąd Rejonowy, oskarżona w ogóle nie wykupywała wskazanych w zarzutach wycieczek ani nie płaciła za nie, zaś faktury, które przedstawiała, miały wprowadzić pracodawcę w błąd co do spełnienia wyżej wskazanych przesłanek. Wobec powyższego nie można uznać, iż działała ona zgodnie z wymogami regulaminu.

Natomiast odnosząc się do tego, iż w opisie czynu pierwszego i drugiego wskazano, iż oskarżona wprowadzała pracodawcę w błąd co do faktycznych wyjazdów, wskazać należy, iż sformułowania tego nie powinno się traktować jako odnoszącego się jedynie do faktu fizycznego odbycia wyjazdu. Zgodnie z definicją widniejącą w Słowniku Języka Polskiego pod red. W. Doroszewskiego (PWN, Warszawa 1955–1969) słowo faktyczny oznacza: będący faktem, rzeczywisty, realny, istotny, oparty na faktach, zgodny z faktami. Wobec powyższego, sformułowania zawarte w opisach czynów należy rozumieć w kontekście szeroko pojmowanego znaczenia zwrotu „faktyczny” - jako odnoszące się do zgodności przekazywanych przez oskarżoną pracodawcy informacji dotyczących wyjazdu z faktami. Jak wskazano powyżej, oskarżona w ogóle nie wykupywała takich wycieczek ani nie płaciła za nie, wobec czego nie można było uznać, iż wskazane w jej wnioskach wyjazdy są oparte na faktach czy też realne. Okoliczności te zaś były istotne dla podjęcia przez pracodawcę decyzji o rozporządzeniu mieniem - przyznaniu dofinansowania.

Wobec powyższego niezasadny był również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 410 k.p.k., Sąd Rejonowy wydał wyrok na podstawie całego ujawnionego materiału dowodowego, w tym zeznań M. A. i treści Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, w wyniku analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Dowody te zostały ocenione przez Sąd Rejonowy uwzględnione przy ustaleniu stanu faktycznego. Fakt, iż Sąd na ich podstawie w kontekście pozostałego wiarygodnego materiału dowodowego wyciągnął inne wnioski niż oczekiwał tego skarżący nie może natomiast świadczyć o naruszeniu art. 410 k.p.k.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, iż Sąd bezpodstawnie uznał, iż faktury VAT nr (...) z dnia 17 października 2011 oraz nr (...) z dnia 30 lipca 2012 r. nie odzwierciedlają rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Wskazać należy, iż faktury te zostały wystawione jako potwierdzenie wykupienia i opłacenia wyjazdu do C. w dniach 15 do 29 września 2011 r. oraz wyjazdu do W. w dniach 2 - 16 lipca 2012 r. Jak wskazano już powyżej, Sąd Rejonowy na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ustalił, iż oskarżona nie zamawiała takich wycieczek i nie płaciła za nie, a także w uzasadnieniu wskazał, z jakich przyczyn i na podstawie jakich dowodów doszedł on do powyższych wniosków. Logiczną i oczywistą konsekwencją tego ustalenia jest stwierdzenie, iż faktury dokumentują te transakcje, które nie miały miejsca, nie odpowiadają prawdzie. Zatem, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, nie było wątpliwości, czy faktury dokumentowały prawdziwe zdarzenia, a co za tym idzie, nie było podstaw do zastosowania art. 5 § 2 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy, że oskarżona, pomagając A. T. w uzyskaniu nienależnych dopłat z Zakładowego Funduszu, działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie wskazać należy, iż zarówno z treści zarzutów jak i uzasadnienia wynika, iż w wyniku podejmowanych działań korzyść majątkową miała osiągnąć nie sama oskarżona, ale A. T.. Jak wynika z treści art. 115 § 4 k.k., korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Zasadnie wskazał Sąd I instancji, że w przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, iż oskarżona, informując A. T. o tym, w jaki sposób można wyłudzić nienależne dofinansowanie z Zakładowego Funduszu i zapewniając ją, iż sama wielokrotnie tak robiła, a następnie dostarczając jej potwierdzające nieprawdę faktury, działała z zamiarem umożliwienia A. T. wprowadzenia pracodawcy w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci nienależnego dofinansowania z ZFŚP. Natomiast kwestia, czy oskarżona pomagając A. T. chciała oprócz tego uzyskać jakąś korzyść majątkową dla siebie nie ma znaczenia dla ustalenia jej sprawstwa w tym zakresie i jako taka nie była przedmiotem rozważań Sądu I instancji. Wobec tego Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał jej popełnienie czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok i nie stwierdzając zaistnienia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1-11 k.p.k., podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia jak również rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, Sąd Okręgowy wyrok ten utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.